

ISSN 0134-2266

NR. 11

TÄHEKE

1981

Sel päeval, kui käisime külas Viimsi Keskkooli 1b klassil, algas sügis. Oli seitsmeteistkümnes koolipäev.

Viimsi laste koolinädal on viiepäevane. Laupäeva ja pühapäeva veedavad nad koos emade ja isadega. Küllap jääb mängudekski rohkem aega.

Küsisime: «Kuidas koolis läheb?» «Hästi!» vastati ühest suust.

Vaatasime klassipäevikut. Matemaatikas olid kõik hinded neljad ja viied. Kirjatehnikas olid mõnel kolmed. Need õpilased lubasid hoolsamad olla. Tööka ja kuulsa Kirovi-nimelise kalurikolhoosi lastel teisiti ei sobigi.

Kolhoos ehitas oma õpilastele kauni, mugava ja avara koolimaja. Lastele siin meeldib. On ilusad klassiruumid, on suur söökla, on laiad trepid ja koridorid, on talveaed. Siin võib ka kõige kõvema pakasega imetleda palme ning kaktusi.

Kui Viimsis käisime, siis 1b klassi õpilaste rinnas tähekesse märki veel polnud. Lapsed teadsid, et oktoobrilasteks saavad nad kodumaa sünnipäevaks.

Pildil: 1b klass oma klassijuhataja ELLE TOPERIGA kooli talveaias.

Viimsi Keskkoolis käisid
VILLU MAASK ja ELJU MARDI

Aitäh,

JUTA RENZER

Aljoša

Illustreerinud KALLE SUITS

Homme saab Jordanka tšavdarlaseks. Niisugust nime kannavad Bulgaarias pioneeride nooremad õed ja vennad vakra sõdalase Tšavdari auks. Täna läheb Jordanka, lilled peos, uus valge pluus seljas, Aljoša juurde. Astub üsna paljudest kõrgetest treppidest üles. Ema ja isa ootavad all. Niisugune on komme, sest tšavdarlane peab olema julge ja iseseisev.

Aljošat sa muidugi tunnend! Nii kutsuvad bulgaarlased hellitlevalt Plovdivis kõrgel mäel seisvat Nõukogude sõduri-vabastaja mälestussammast.

Jordanka seisab vaikselt. Nii on ta näinud teisi lilletoojaid seisemas. Ajab siis pea kuk-

lasse, püüab vaadata Aljošale silma ja sosistab: «Aitäh!» Ema on ikka öelnud — Aljošat peab tänama.

Jordanka tuli Aljoša juurde. Teistes Bulgaaria linnades ja külates lähevad lapsed lilledega samuti Bulgaaria vabaduse eest langenute mälestussammaste juurde. Tšavdarlaseks saamise päeval või pisut enne seda. Siis astub Jordanka trepist alla.

«Isa, kas Aljoša oli ka tšavdarlane!» küsib ta.

«Küllap tema oli oktoobrilaps. Nõukogudemaal kutsutakse neid niimoodi.»

«Siis ta ju ikka oli,» leiab Jordanka, pöörab ümber ja lehvitab Aljošale.

TÄHTI TÄHEKE

SÖÖKLAS

Meie koolis on noor ja kena vanempioneerijuht. Ta jõuab igale poole, teab kõike ning oskab alati nõu anda. Ükskord kutsus ta oktoobrilaste juhid pioneerituppa ja küsis: «Kas te olete kunagi käinud vaatamas, mida teie hoolealused sööklas teevad!»

II b klassi söögivahetund on varem kui meie klassi oma. Seepärast ei olnud ma koos oma tähekesega sööma juhtunud. Ühel päeval läksin nendega alla sööklasse. Teate, mis seal algas! Suur toolidega kolistamine ja trügimine. Õpetajate keelamist ei olnud üldse kuulda.

Köögitädi tõi lauale borši. Tüdrukud kirtsutasid nina. «Ei ta-haa!» Minu meelest on borš hea supp, sest seal on sees palju köögivilja. Aga seda ei tahetagi. Taldrikuservale kogunes porgandi- ja kartulitükke. «Miks sa kartuleid ei söö!» päris õpetaja Maikelt.

«Mul hakkab paha,» vastas Maika.

Kohupiimavaht maitses paremini. Ainult paar poissi jätsid selle söömata. «Mida te siis üldse sööte, kui te kartuleid ei taha, piima ei taha, kohupiima ei taha, putru ei taha!» küsisin oktoobrilastelt.

«Mina süön hommikul võileiba ja joon morssi peale,» ütles Viia.

«Mina ka,» ruffas Maika rääkima. «Kui emal pole aega võileibu teha, annab ta mulle küpsiseid ja komme. Need ongi kõige paremad.»

Margus tuletas meelde, kuidas Tipi ja Täpi televisioonis laulavad:

«Täna sööme komme
ja homme sööme komme,
komme sööme ülehomme...»

«Kas siis meie ei tohi niimoodi süüa!» küsis ta.

«Nii on küll minu tähekesese tervis varsti läbi,» mõtlesin, kui vanempioneerijuht nõu läksin küsima.

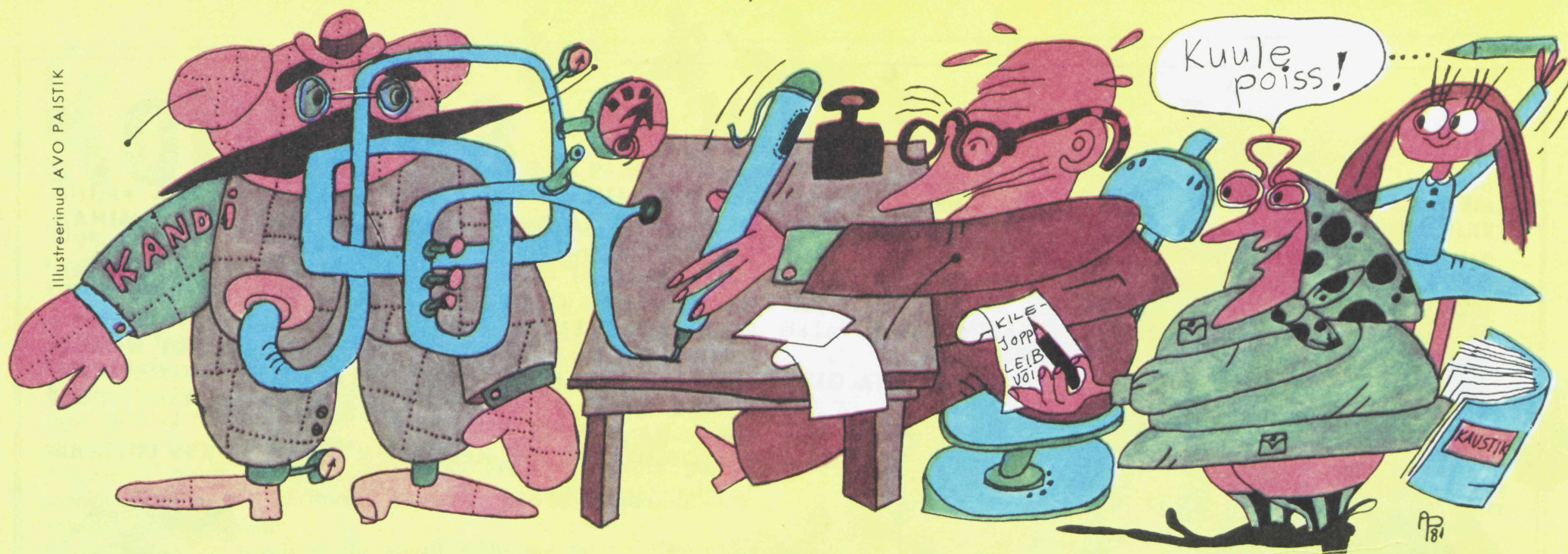
«Aga igas tähekeses on ju sanitar,» ütles vanempioneerijuht. «Pea temaga nõu.»

Õigus! Minu tähekesese sanitar on Kristjan. Kõigepealt arvas ta minu jutu peale, et hakkab ise korralikult sööma.

«Jätan eelmisel vahetunnil puhvetis käimata ja saiad ostmata, küll ma siis oma portsuga hakkama saan,» ütles ta. «Ja nätsu hakkab ka alles pärast sööki nätsutama.» Siis lubas Kristjan hoolega vaadata, kuidas teised sööklas käituvad ja söövad. Kui klassijuhataja veerandi lõpus medaleid jagama hakkab, küll ta siis Kristjani arvamust küsib.

Minu abiline Andrus aga käib nüüdsest peale sööklas pliitsi ja joonistusplokiaga. Eks näis, kellest ta meie tähekesese seinalehele esimese karikatuuri teeb.

Kuidas me raamatuid kirjutame

INGE TRIKKEL

Meie kodus kirjutavad kõik raamatuid.

Mina kirjutän Triinu ja Taavi lugusid paksu kaustiku sisse ümber ja see on minu raamat. Üks lehekülg on juba kirjutatud, suveks saab päris valmis.

Emä kirjutab tööl hoiukassaraamatuid. Need on küll pisikesed, aga neid on väga palju. Hoiukassaraamatuta ei ole inimestel oma raha ülejääki kuhugi panna. Emä ei too neid raamatuid kunagi töölt koju, seepärast ma ei tea, kas inimesed panevad raha kohe raamatu vahele. Meil raha ülejääki ei ole, meie perele ei saa emä niisuguseid raamatuid kirjutada. Isa kirjutab Kandi taadi tööd. Seal on suured lehed peenikest masinakirja täis ja isa näeb nendega nii palju vaeva, et närvid on püsti. Minu meelest võiks see Kandi taat küll ise raamatut kirjutada ja mina isaga lumelinnas ja loomaaias käia, aga emä ütleb, et niisugust

taati ei olegi olemas ja mina ei saa aru. Kui isa selle raamatu ükskord lõpetab, siis on meil kõigil hea olla. Aga see on alles tuleval aastal. Siis on meil vanaema ja tema kirjutab kodust arveraamatut, kust on kohe näha, kuidas isa ja emä raiskavad ja vanaema kokku hoiab. Seda raamatut on kerge kirjutada, sest seal on väga vähe tähti. Vanaema raamatus on arvud, mis panevad teda valjusti rehkendama ja vahetevahel ohkama. No aga selle eest, ütleb vanaema, on meil toit laual ja kõik riides, isale osteti veel uus kilejopp ka. Isa on vanaema poeg ja vanaema ütleb talle ikka «poiss», see ajab kangesti naerma.

Vanaisal on taskuraamat ja selle raamatuga peab ta meeles kõike mis tarvis. Sinna ta kirjutab, mis päeval ta kuhugi minema peab. Kõige tähtsamad on üüriraha maksmise ja pensionipäevad, nendel on punased ringid ümber. Vahel kirjutab vanaisa: «Lennule

kommi.» Lennu olen mina. Vanaisa ütleb ikka, et mis Leena, tüdrukul on tuul peas, muudkui lendab ringi ja Lennu on just niisugune lendamise nimi.

Ükskord oli vanaisa kirjutanud: üles tõusta kell seitse. Aga keegi seda ju ei teadnud ja vanaisa ise magas. Tema raamat on väga tähtis raamat, sest muidu unustaks vanaisa iseenesegi ära, nagu emä ütleb.

Aga hoopis isemoodi kirjutab meil Liisu-memm. Liisu-memm on isa vanaema ja elab maal pisikeses kodus. Liisu-memm ei kirjuta üldse tähtedega, vaid kindakirjaga! Ja nendes kirjades on kogu maailm sees: lumerätsakad, rohelistes lehed ja roosad õied ja päike! Ja veel on seal Liisu-memme noorus sees. Ta ise ütleb! Ainult et mina ei oska praegu nii palju lugeda. Ükskord loen, ma hoiän kõik oma kindad alles.

Tüli

TIIA TOOMET

MEIE LÄKSIME EILE ERIKUGA TÜHJAST ASJAST TÜLLI. ERIK LÄKS MINUGA TÜLLI SELLEPÄRAST, ET MINA ÜTLESIN, ET MINA OLEN MINA JA TEMA ON SINA.

MINA LÄKSIN ERIKUGA TÜLLI SELLEPÄRAST, ET ERIK ÜTLES, ET HOOPIS TEMA ON MINA JA MINA OLEN SINA. «EI OLE SINA, MINA OLEN,» SELETASIN MINA TALLE RAHULIKULT.

«MINASID ON ÜKSAINUS JA SEE OLEN MINA. SINA OLED SINA.»

«MINA ISE OLEN AINUKE MINA,» JONNIS TEMA VASTU.

«SINA POLE KELLEGI MINA, SINA OLED ISE SINA.»

«EI OLE MINA SINA,» SAIN MINA VIHASEKS. «MINA OLEN MINA JA KÕIK. SINA OLED SINA, MITTE MINA.»

«SINA OLED LOLL,» ÜTLES NÜÜD ERIK.

«OLED JAH,» EI JÄTNUD MINA JÄRELE. «SEST SINA OLED JU SINA. MINA OLEN MINA JA MINA EI OLE LOLL.»

NÜÜD ME OLEMEGI ERIKUGA TULIS. EI MÄNGI ENAM KOOS EGA KÄI TEINETEISE POOL KÜLAS. KUI NAABRI PEETER LOOSTKUULIS, NAERISTA JA ÜTLES, ET TEGELIKULT EI OLE MEIST KUMBKI ERIKUGA MINA, ET TEGELIKULT ON MINA HOOPIS TEMA.

EKS OTSUSTAGE ISE, KELLEL ON ÕIGUS JA KES LUISKAB.

Illustreerinud EVI VALDOV

Kotivana

Rein Pöder

Õige väiksena tundsin ma Kotivana. Mäletan, et ma olin emale mõnikord paha. Ja siis varsti kuulsingi koputust. See kostis läbi terve maja. Niisugune kume ja äkiline koputus. Seal oligi Kotivana. Juba ta seisis meie ukse taga. Ema läks ust lahti tegema. Ma pagesin tahatuppa ning piilusin sealt. Ema seisis avatud uksele, selg minu poole. Ta vaikis. Ka Kotivana vaikis, ta seisis seal tükk aega. Tammus jalalt jalale, aga sisse ei tulnud. Siis pööras ümber ning läks ära. Mäletan ainult ta kotti. See polnudki kott, vaid suur-suur paun. Roguskist paun. Kõige rohkem pelgasin ma sinna pauna sattuda. Ma ei kartnud lapsena kedagi ega midagi rohkem kui Kotivana.

Nüüd mõnikord tuleb mulle ainult Kotivana nimi tuttav ette. Ma olen ju suureks kasvanud poiss. Praegu ma vist ei kardaks Kotivana.

Minu lapsed ei tunne teda üldse. Nad pole kuulnud sellist nimegi. Ma pole Kotivanast neile jõudnud jutustada. Aga ma ei oskagi seda enam teha. Olen ise ka unustanud, milline ta välja nägi. Kas väike küürus ja musta habemega mees või suur ja jämeda häälega ilma habemeta mees!

Istun mõnikord pimedas köögis, kuulan, kuidas lapsed magavad ning vahin aknast õue. Seal pole midagi näha, on öö, sajab vihma või lund.

«Kotivana!» sosistan ma siis vastu öötumedat klaasi. «Kus sa küll kõnnid! Tule mõnikord ja koputa ka meie uksele. Tule, koputa niisama. Ma kogun selleks ajaks kokku kõik meie pere suured ja väikesed pahandused. Tahan, et sa need oma paunas ära viiksid. Puista nad süngesse kuusemetsa, vii sohu, vii ükskõik kuhu. Sa ju tead, kuhu nad viia. Või tule niisama. Koputa ja seisa ukse taga. Ma tahan sind üle pika aja näha. Olen sind päriselt unustanud. Kas sa lubad, et tuled mõnikord!»

Tädi keel

LEELO TUNGAL

MEILE KÖLLA TULI EILE
VANATÄDI ANNA.

ÜTLES, ET SAAB TEMAST MEILE
SÜDAMESÖBRANNA.

ÜTLES: «TEIL NII KENAD PAPUDI!
JA MIS KAUNID KIKUD!
LAPSED, KOMPU ISU LIKUB,
PISTKE AMPSU HAPUT!»

KOERA NIMETAS TA AUAKS,
LEHMA KUTSUS VISSIKS,
PUTRU — PUDLUKS,
RAUDA LAUAKS
JA ME ISA ISSIKS!

ALGUL VEIDI SOLVAS MEID SEE,
ET MEIL «KIKUD» SUUS ON —
MUL ON AASTAID JUBA SEITSE,
ÕDE VARSTI KUUS ON . . .

KUID EI TASU SEDASORTI
KEELT JU PAHAKS PANNA:
HIR-RMUS AR-RMSAT KREEMITORTI
PAKKUS TÄDI ANNA!

Illustreerinud JAAN TAMMSAAR

Pille ja Tiiu

OMAENESE TUBA ON PILLEL,
JA TOAS ON TAL RAAMATURIIUL.
ON TEINEGI RIIUL, MILLEL
TAL SEISAVAD NOODID JA VIIUL.

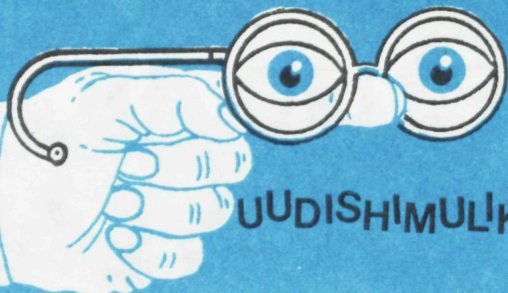
VEEL PILLEL ON RANGE ISA,
KES VIIULIT MÄNGIDA KÄSIB.
ON VÄIKENE ÖDE, KES KISAB,
TEEB PÜKSI JA RAAMATUID RÄSIB.

PILLE PIDEVALT ÕPIB VÕI TÖÖTAB,
ÕUE MINNA TAL HARVA ON LUBA:
TARVIS ÕPPIDA, ÕERAASU SÕÖTA,
PILLI MÄNGIDA, KRAAMIDA TUBA.

AGA HOOVI PEAL MÄNGIVAL TIIUL
POLE RAAMATUID, ÖDE JA ISA.
TA EI AIMA, MIS ASI ON VIIUL,
TA ON LOMPIDES LONKIMA VISA.

«TIIUL POLE VIST ILMASKI IGAV!»
OHKAB PILLE. «AH, VAENE MINA!»
TIIU ARVAB: «MIS PILLEL VIGA!»,
PÜHIB KÄISEGA TAHEDAKS NINA.

UUDISHIMULIKELE

MISSUGUNE RIIK ON KÕIGE SUUREM!

Maa-alalt on kõige suurem riik meie kodumaa, Nõukogude Liit. Riigipiiri pikkus on 60 tuhat kilomeetrit ehk poolteist maakera übermöötu. Elanike arvult on meist suuremad riigid Hiina ja India. Maailma esimene sotsialistlik riik koosneb viieteistkümnest liiduvabariigist.

MIDA TÄHENDAB «SPUTNIK»!

Venekeelne sõna «sputnik» tähendab KAAS-LANE. Sputnik muutus kogu maailmas tuntud sõnaks 4. oktoobril 1957. aastal, kui Nõukogude Liidus lasti kosmosesse esimene Maa tehiskaaslane — sputnik. Esimene inimene lendas kosmosesse 12. aprillil 1961. aastal. See oli Juri Gagarin.

KUI PIKK VÕIB OLLA LINN!

Meie maa suurim linn on Moskva. Et kõik ta rohkem kui viis tuhat tänavat ja väljakut läbi käia, tuleks läbida kolm tuhat kilomeetrit. Meie maa pikim linn aga on Volga jõe paremal kaldal asuv Volgograd — seitsekümmend kilomeetrit.

KES LEIUTAS TRAKTORI!

Kahjuks ei tea. Samuti ei oska keegi öelda, kes leiutas auto, sest õige mitu inimest erinevates riikides nuputasid üheaegselt. Juhtus sedagi, et üks leidur tegi mingi masina valmis, aga ei teatanud sellest. Teine tegi samasuguse masina küll hiljem, aga teatas kohe. Tema leiutis registreeriti ja ta läks ajalukku kui selle masina leiutaja. Esimese traktori kohta on teada, et see ehitati 151 aastat tagasi. Ehitasid inglased ja prantslased. Esimene lintraktor kahe aurumootoriga ehitati 93 aastat tagasi Venemaal.

KAS ON KAHEKORRUSELISI BUSSE!

On. Näiteks Inglismaal. Seal neid tehakse ja seal nad ka sõidavad. Mõnes riigis tehakse ka poolteisekorruselisi busse, enamasti turistide jaoks. Mida kõrgemal sõitjad istuvad, seda avaram on väljavaade bussiaknast.

Illustreerinud REIN LAUKS

KUI KIIRESTI SÕIDAB «ESTONIA»!

Kui küsija mõtleb võidusõiduautot, siis esimene, mis valmis Tallinnas 1958. aastal, ei olnud eriti kiire. Sel oli mootorratta mootor ning kiirus umbes sama suur kui «Žigulil». Paarikümne aasta jooksul on tehtud kaksikümmend eri mudelit ja ühtekokku rohkem kui 750 võidusõiduautot. Kahekümnend mudel — «Estonia-20» — on «Žiguli» mootoriga [selle võimsust õnnestus suurendada], kaalub 440 kilo ja võib sõita kuni 195 kilomeetrit tunnis.

MIS ON VESIMÄRK!

Vaata vähekortsunud rahatähte vastu valgust ja sa näed selgesti viisnurkseid tähti. Vesimärk on paberi sees olev kujund, muster või tekst, mida näeb ainult vastu valgust. Vesimärki ei trükita, selle teeb paberimasin, jättes teatud kohal paberi kas õhemaks või paksemaks. Vesimärgid võeti kasutusele juba 700 aastat tagasi (Eestis üle 300 aasta tagasi). Nendega tähistati paberi valmistajat, valmistamise kohta, aega, sorti. Tänapäeval kasutatakse vesimärke peamiselt raha- ja dokumendipaberi valmistamisel.

KALKUN

Mis on ühist kalkunil ja kartulil? Algavad «k» tähega, ütled sa. Aga on veel midagi olulisemat. Mõlemad on jõudnud meile ookeani tagant, Ameerika mandrilt. Ulukkalkunid on linnud, kes lendamisele eelistavad jalgsirännakuid. Emaslinnud kasvatavad oma poegi 4—5 liikmelistes rühmades, isaslinnud elavad omaette, suurtes sajapealistes seltsingutes. Loomult on nad kartlikud linnud, ja küllap see on neid hoidnudki hävimast. Maitsva liha tõttu on nii kahe- kui

ka neljajalgseid kütid ulukkalkuni vastu alati huvi tundnud. Erakordselt maitsev liha on ka põhjuseks, miks ulukkalkunist aretati kodulind. Kodukalkun ei ole nii kartlik kui ta metsik esivanem. Loomult on ta sõbralik. Inimest rünnata, nagu hani seda teeb, ei tule talle mõttessegi. Küll aga jooksevad nad vastu toidutoojale. Isaskalkunid on tublid tantsumehed. Kui neil tantsutuju peal, tõmbavad nad pugu õhku täis, langetavad tiivad, nii et hoosuled maad puudu-

tavad, ja painutavad pea taha. Tants ise koosneb aeglasest ringitammumisest, millele susinat saateks tehakse. Inimesele võib niisugune tants igavavõitu tunduda, kuid emaskalkunitele meeldib küll. Ja see siin oluline ongi, sest neile ju tegelikult tantsitakse. Ulukkalkunid munevad harva üle viieteistkümneme muna. Kui paras pesatäis käes, hakkavad nad hauduma. Linnufarmides on lood teisiti. Siin võib emaslinnud muneda sada ja isegi rohkem muna. Linnufarmides

kalkunid ise tibusid välja ei hau. Seda teeb masin, mille nimeks inkubaator.

Kui suureks kalkunid kasvavad? Hoopis suuremaks kui meie teised kodulinnud. 10—12 kilo kaaluv kalkun ei ole midagi erilist. Sulgede värvus on erinevatel tõugudel erinev. Levinumad on pronkskalkunid, valged, õlevärvilised ja hõbedavärvilised kalkunid.

Pildistanud LEMBIT VALT

JÜRI RANT

KÄISIN TALLINNAS

Suvel olin kaks päeva Tallinnas. Esimesel päeval läksin lõbustusparki. Seal oli vahva fondiloss, kust sai läbi sõita. Mul võttis keegi kraest kinni ja tahtis mind sõidukist välja tõmmata. Arvan, et see ikka tont oli. Teisel päeval käisin loomaaias.

ANDRES KASK NUIAST

«Pidupäev» — joonistanud ÜLO PAE TARTUST

OKTOOBER

TEEME LIPPE PUNASEID,
HOMME ON OKTOOBER!
KÕIGIL PÕSED PUNASED
NAGU MEIE LIPUD.

NELE KALLUS TALLINNAST

MOSKVAS

Suvel käisin emaga Moskvast. Puhkasime hotellis «Rossija». See hotell on 12-korruseline ja üles-alla sõidab lift. Käisime suurel Rahvamajandussaavutuste näitusel. Mulle meeldisid seal purskkaevud «Rahvaste sõprus», «Kuldne viljapea» ja «Kivilill». Olime veel Kremli aias, väga suures kaupluses «Laste maailm» ja paljudes teistes kohtades. Tore oli laevasõit mööda Moskva jõge.

KIRSTI VIRAK KEHTNAST

KÜLALISED

Meil oli vahva üritus — külla tulid Pärnu 3. Keskkooli oktoobrilapsed. Nende emakeel on vene keel. Kostitasime külalisi. Siis esinesime. Kontsert lõppes ühislauluga «Olgu jääv meile päike!»

Oktoobrilapsed Pärnu 9. 8-kl. Koolist

KUI MA OLEKSI VÖLUR

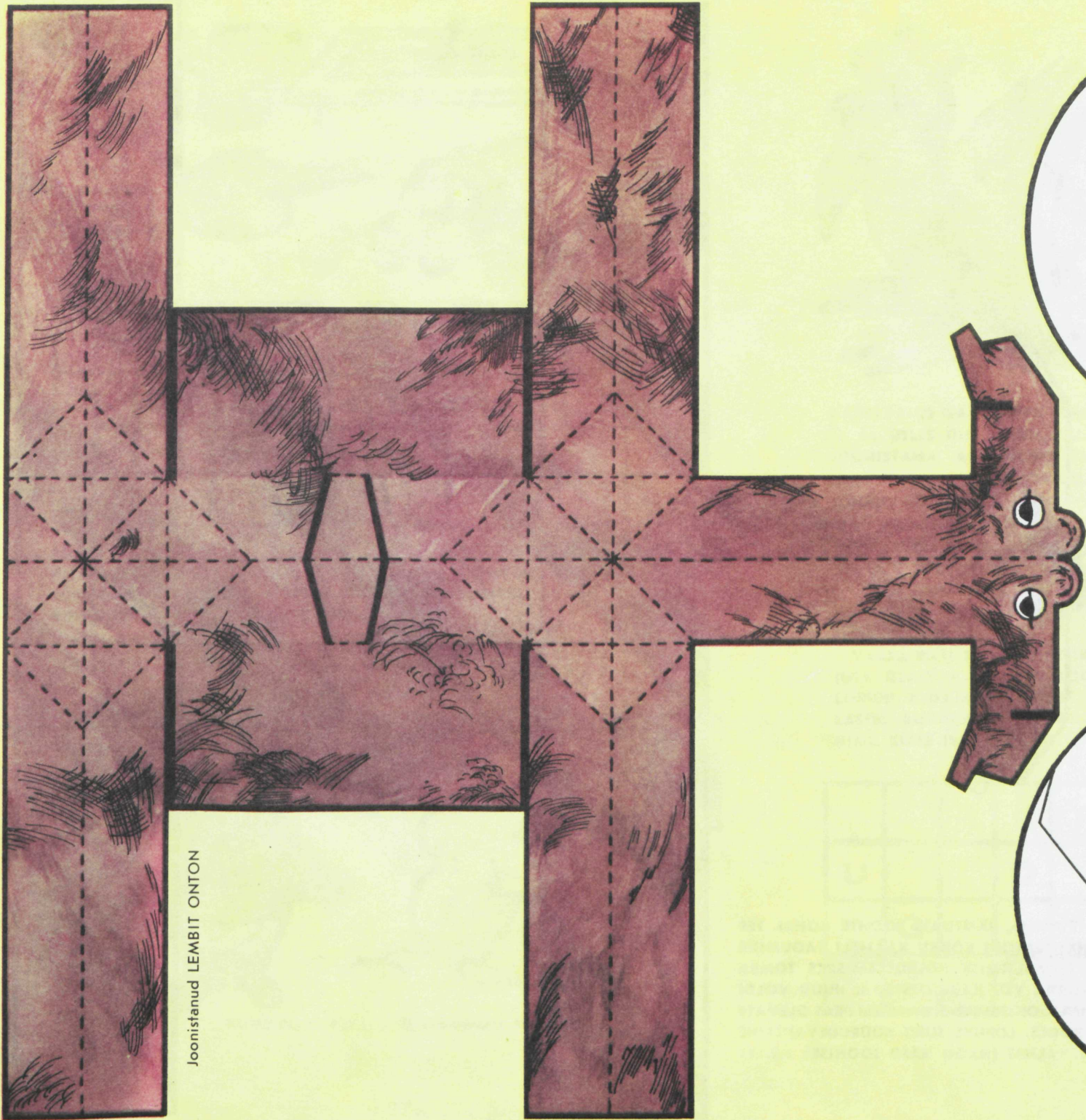
Kui ma oleksin võlur, siis teeksin nii, et kõik lapsed elaksid hästi, käiksid koolis ja õpiksid hoolega. Ma võluksin kõigile lastele emad, isad, kodud ja koolid. Ma annaksin neile kõik, mis nad soovivad. Teeksin nii, et sõda enam ei tuleks. Ma võluksin mured lastest eemale ja nad kasvaksid oma kodumaa rõõmuks.

TOOMAS PIIK KIVIOLIST

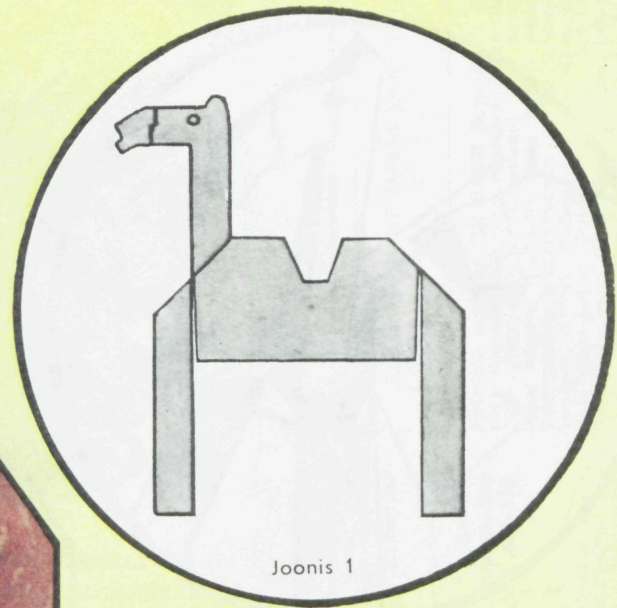
SUVEVAHEAEG UKRAINAS

Sõitsime kogu perega Ukrainasse. Ukrainas on minu ema sünnikoht. Küll on seal alles soe! Mulle meeldis, et sain palju arbuuse ning viinamarju süüa. Ja kirsid olid nii magusad, et kuidagi ei raatsinud nende söömist lõpetada. Kahju oli Ukrainast ära sõita.

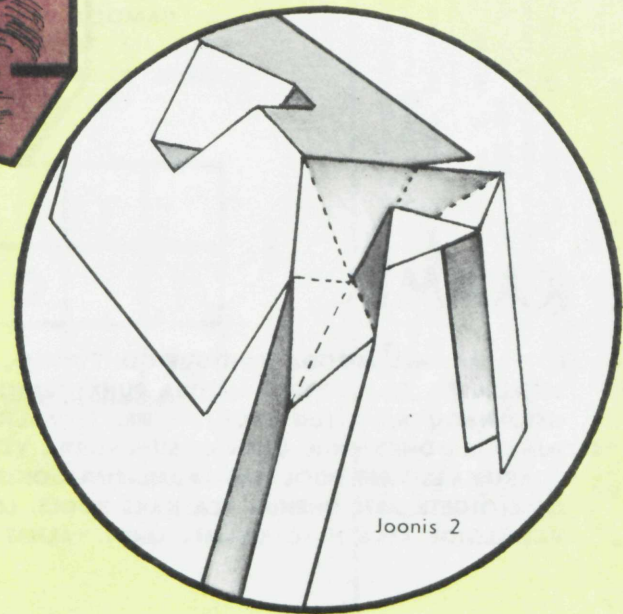
JANEK TAKK NUIAST

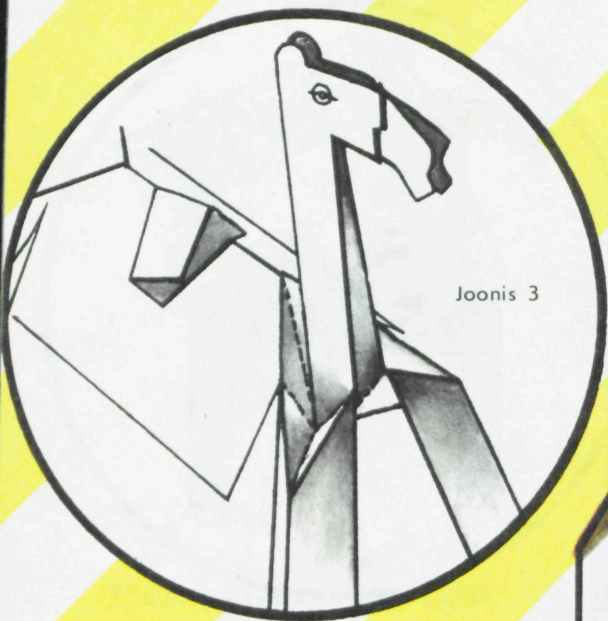
Joonistanud LEMBIT ONTON

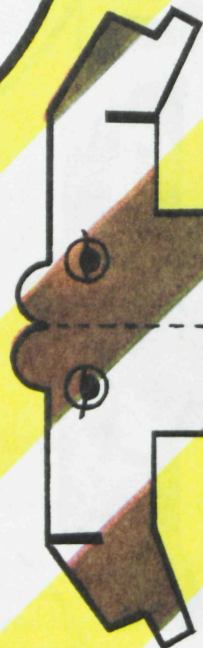
Joonis 1

Joonis 2

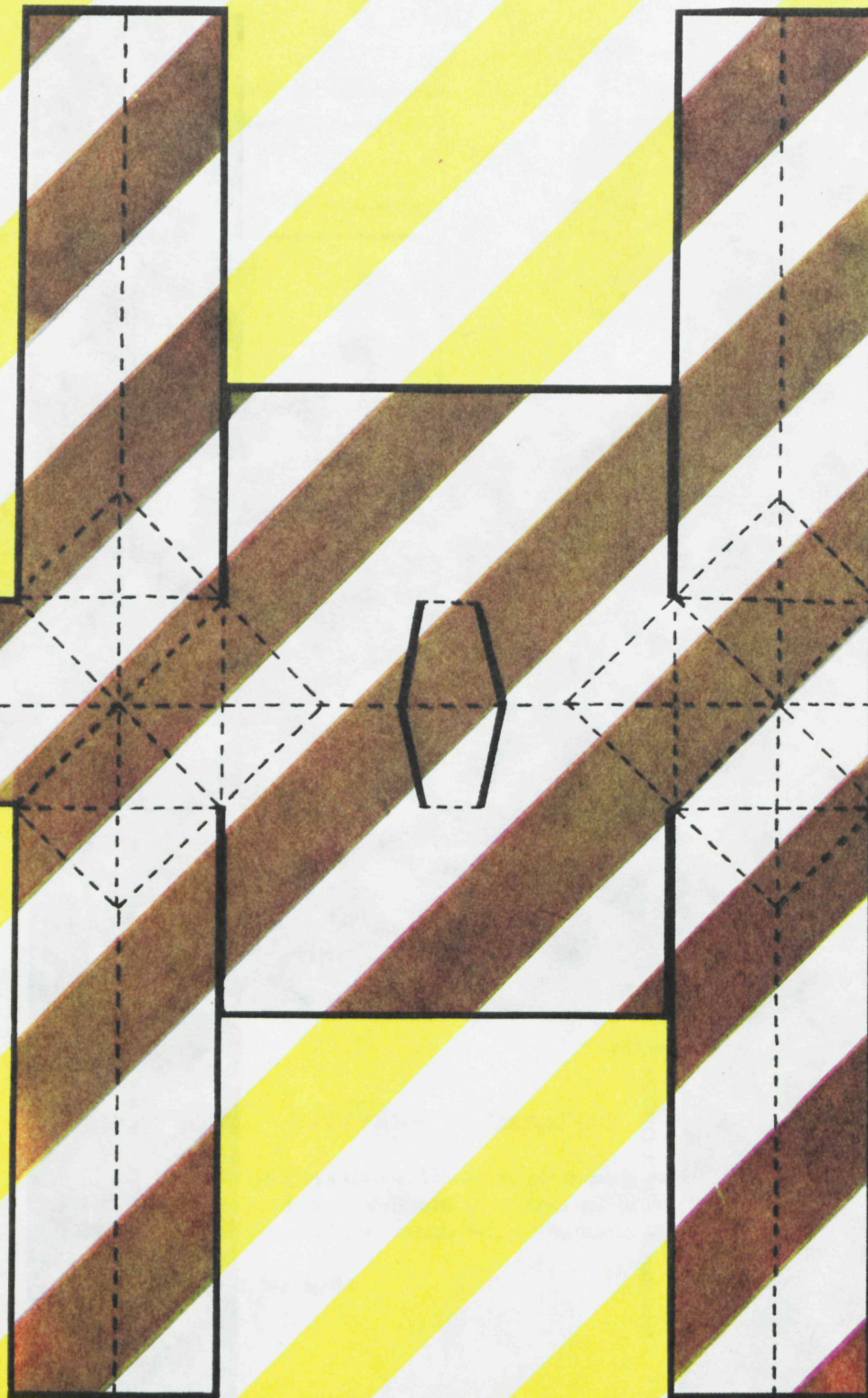

Joonis 3

KAAMEL

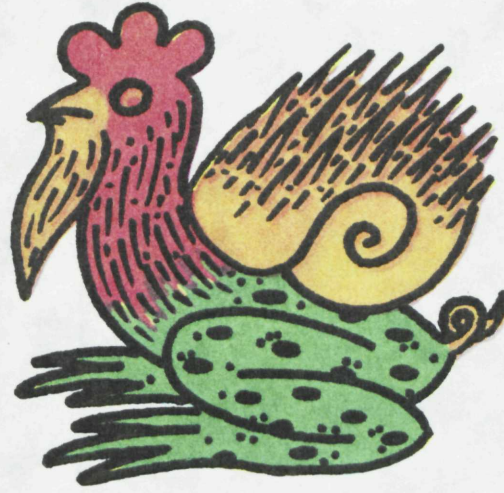
LÕIKA KAAMEL MÕÖDA KONTOURJOONT VÄLJA, JÄMEDATE JOONTE KOHAL TEE SISSELÕIKED. EDASI VOLDI MÕÖDA PUNKTIIRJOONI KOKKU KAAMELI TAGUMINE OSA, NAGU NÄIDATUD JOONISEL NR. 2. VOLTIMISE HÕLBUSTAMISEKS TÕMBA PUNKTIIRJOONED ENNE ÜLE KAS SUKAVARDA VÕI KÄÄRIOTSTEGA. NÜÜD VOLDI KOKKU KA ESIMENE POOL, NAGU NÄIDATUD JOONISEL NR. 3. KAAMELI PEAS OLEVATE SISSELÕIGETE ABIL ÜHENDA PEA KAKS POOLT. LÕPUKS SURU KÕURUDEVAHELINE VÄLJALÕIGE ALLA NING KAAMEL ONGI VALMIS (NAGU NÄED JOONISEL NR. 1).

				k	a	s	t									o
	ü			k	a	s	t				m					
				k	a	s	t									
				k	a	s	t									

PILTEL ON KAHEKSA ASJA. KÕIGI NENDE NIMETUSTES ON SÕNA «KAST». ESIMESED NELI SÕNA LÕPEVAD SÕNAGA «KAST»; TEISED AGA ALGAVAD SELLE SÕNAGA. KUI KIRJUTAD SÕNAD ÕIGESTI RUUTUDESSE, SAAD KOLLASTES RUUTUDES ÜLEVALT ALLA KAHE TÜDRUKU NIMED.

KADRI PALUS ISA: «JONISTA MULLE...» — JA ÜTLES ÜHE LINNU. ISA HAKKAS JOONISTAMA, AGA KADRI ÜTLES: «EI, JOONISTA PAREM...» — JA ÜTLES NÜÜD HOOPIS ÜHE LOOMA. ISA HAKKAS LOOMA JOONISTAMA, AGA KOHE TULI KADRIL VEEL PAREM MÖTE: «JONISTA PAREM...» KADRI JÕUDIS VEEL MITU KORDA ÜMBER MÕELDA, KUNI LÖPUKS ISA ÜTLES: «VÕTA OMA PILT — SEE ON...!»

VAATA PILTI TÄHELEPANELIKULT. KIRJUTA ÜLALT ALLA NEED LOOMAD JA LINNUD, KEDA KADRI TAHTIS. ALL KOLLASTES RUUTUDES SAAD SELLE LINNU NIME, KELLE ISA LÖPUKS ÜTLES.

					T
U				O	
	G	I			N

Joonistanud TOOMAS KALL

ELKNU Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsioon Nõukogu lasfejakkiri «Täheke nr. 11 1981. Ajakiri asutatud jaanuaris 1960. Ilmub kord kuus. EKP Keskkomitee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a. Toimetus käsikirju ei tagasta.

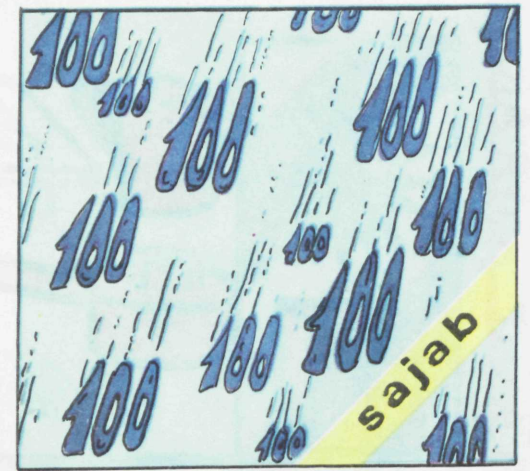
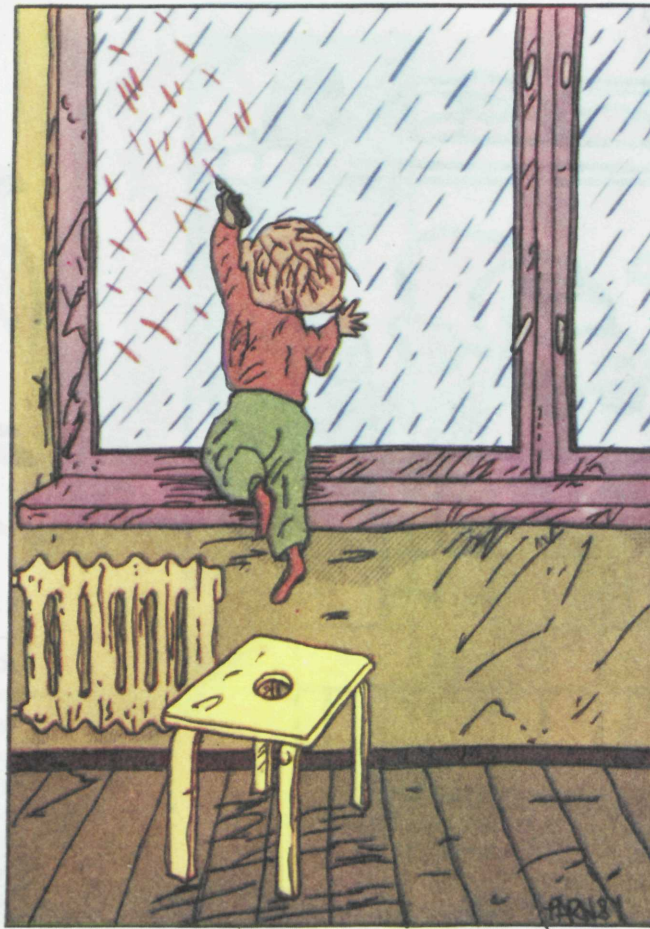
Kolleegium: E. Haamer, V. Kotkas, E. Mardj, H. Mänd, A. Piirma, J. Pirita, J. Piirita, H. Rattiste. Telefonid: peatoimetaja E. Mardj 681-495, vastutav sekretär J. Pirita 681-497, vanemtoimetaja J. Rannap 681-497, kunstiline toimetaja J. Tammsaar 681-400, toimetaja A. Jürgens 681-538, toimetaja V. Variksaar 681-496, sekretär 681-400.

Laduda antud 29. 09. 1981. Trükkida antud 20. 10. 1981. Trükiaru 78 000. Ofsetpaber nr. 1, 60x90/8. Trükipoonnaid 2. Arvestuspoonnaid 2,87. Tingivõtmiseid 8,0. MB-09926. Tellimise nr. 3234. EKP Keskkomitee Kirjastuse trükikoda. Tallinn 200 090, Pärnu mnt. 67-a.

Esikaanel HILLAR METSA joonistus «UNEKÜLLA».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тыхеке» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии, Таллинн, 200090. Парку маantee, 67-a. Адрес редакции: ЭССР, Таллинн, 200 101, Парку маantee, 67-a. Цена 15 коп. Объем 2. печ. листа. Заказ 3234. Тираж 78 000.

VIHM

Joonistanud PRIIT PÄRN

